

SĂ ÎMPLINIM PORUNCILE

Să învățăm pe copii CELE ZECE PORUNCI

- Porunca a doua -

„Să nu-ți faci chip cioplit... să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești”(Exod 20:4)

Context pentru învățător:

În prima poruncă, Dumnezeu a zis „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine”. Dumnezeu trebuie să fie primul. Noi n-ar trebui să lăsăm ca vreun lucru sau vreo persoană din viața noastră să fie mai presus de Dumnezeu.

A doua poruncă merge cu un pas mai departe. „Să nu-ți faci chip cioplit”(Ex. 20:4). Un chip cioplit este un idol – ceva pe care oamenii îl fac din lemn, piatră sau din metal și se închină la el. Poate fi ca ceva făcut de Dumnezeu în cer, pe pământ sau în mare. Îl poate reprezenta chiar pe Dumnezeu. În această poruncă Dumnezeu ne spune că El este singurul la care noi trebuie să ne închinăm și pe care trebuie să-L slujim.

Cine a creat pământul, luna și stelele? Cine a creat omul? Cine a creat pădurile, piatra și metalele din care sunt făcuți acești idoli? Singurul lucru care nu a fost creat de Dumnezeu este Dumnezeu Însuși. El a fost și va fi întotdeauna. El nu are început și nu are sfârșit. El este atotputernic. El este singurul căruia ar trebui să ne închinăm.

Unii oameni spun ”Oh, eu cred în Dumnezeu, dar cred și în Buda. Mă voi închina atât lui Dumnezeu cât și lui Buda”

Alții ar putea spune: „Oh, eu mă închin adevăratului Dumnezeu, dar statueta îmi poartă noroc”.

Domnul spune că asta nu e corect. Ultima parte a celei de-a doua porunci ne spune: „căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos...”

Dumnezeu are dreptul să fie gelos. El ne-a creat și a trimis pe Fiul Său să moară pe cruce pentru noi, pentru ca nouă să ni se ierte păcatele. Nici un alt dumnezeu nu poate spune același lucru – numai Dumnezeu, creatorul. Noi suntem ai Lui. El are tot dreptul să se aștepte de la noi ca să ne închinăm Lui – să ne plecăm în fața Lui și să Îi slujim.

Ajutoare pentru lecție:

1. Cântări care pot fi de folos în învățarea celei de-a doua porunci (*El e Domn, Cele zece porunci...*)
2. Citește copiilor istorioara următoare, iar la finalul ei folosește întrebările pentru discuție care sunt date la sfârșit, pentru a stimula gândirea copiilor.
3. Încurajează pe copii să vorbească despre alte religii și alți „dumnezei” despre care au auzit. Întrebările ar putea cuprinde: Ai văzut vreodată statui care ar putea fi dumnezei pentru alte popoare? Unde se aflau ele? Cum arătau? Vorbiți despre cum ar trebui noi să privim aceste popoare – să-i iubim și să-i ajutăm să înțeleagă că n-au nevoie de dumnezei din lemn sau din piatră. Domnul Isus Însuși va fi cu ei, dacă-L primesc ca mântuitor al lor.

Discutați cu ei diferența dintre o statuie la care oamenii se închină ca unui dumnezeu și o statuie obișnuită din parc, muzeu, etc. O statuie obișnuită doar ne amintește de o persoană sau de un lucru. O statuie care este idol este venerată, cinstită, oamenii se închină înaintea ei sau chiar se roagă ei.

4. Pune-i pe copii să se uite la Psalmul 115:4-7. Vorbiți despre înțelesul acestor versete. Plimbă-te în jurul clasei, punând pe fiecare copil să aleagă una din

caracteristicile amintite (gură, ochi, ureche, nas, mâini, picioare, etc) și să spună de ce este mulțumitor lui Dumnezeu că El trăiește și poate folosi acele părți din Sine. Exemplu: Eu mă bucur că Dumnezeu are ochi, ca să mă vadă chiar și când e întuneric în camera mea. Eu mă bucur că Dumnezeu are urechi, căci mă aude când Îi spun cum mă simt.

5. Împarte fiecărui copil câte o foaie de hârtie. În centrul foii, pune-i pe copii să traseze un cerc mare iar înăuntru, să deseneze un cerc mai mic. Alături de cercul mic, în interiorul cercului mare, să deseneze din linii drepte o persoană, în dreptul căreia să scrie „EU”. Discută cu ei despre alte lucruri la care oamenii se închină, altele decât Dumnezeu. Pune-i pe copii să le scrie pe hârtie, în afara cercului (cântăreți, stele de cinema, Buda, horoscoape, satan, etc). Când ai deja o listă cu nume, citește prima și a doua poruncă, apoi întreabă la cine ar trebui creștinii să se închine? (numai la Dumnezeu - creatorul).

Pune-i apoi pe copii să decupeze cercul mare, îndepărtând astfel hârtia cu lista. În timp ce copiii decupează, provoacă-i să păstreze cercul pentru a-și aminti să se închine numai lui Dumnezeu.

6. Folosește jocul cu „*Sabia în teacă*” (căutare rapidă în Biblie), cu accent pe Dumnezeu – creatorul:

Geneza 1:1	Geneza 1:27
Isaia 42:5	Efesenii 3:9
Colosenii 1:16	Apocalipsa 4:11
Amos 4:13	Ioan 1:3

„Să nu-ți faci chip cioplit... să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești”(Exod 20:4)

UN DUMNEZEU CIUDAT

Poveste care se poate citi copiilor

Cristi urmărea cu uimire în timp ce d-l Lee s-a aplecat deasupra flăcării care pâlpăia. Obrajii zbârciți ai bătrânului au suflat puțin, chiar înainte ca întunericul să cadă peste cameră. Odată ce lumânarea s-a stins, încăperea a devenit neagră și liniștită. Lui Cristi îi era teamă să vorbească. Se întreba oare ce va mai urma.

Pășș, pășș, pășș, pășș, Cristi auzi pașii domnului Lee traversând podeaua de lemn. Se întreba oare unde se duce bătrânul. Deodată, pe tavan se zări o lumină. Cristi tresări. Dar fața bătrânului era solemnă.

„Vii mâine ?” întrebă domnul Lee.

„Ăăă, sigur”. Cristi se simțea tare stânjenit acolo. Dar era tare curios cu privire la ceremoniile lui ciudate. Cristi nu mai experimentase așa ceva până acum. Și-a luat jacheta și l-a întrebat pe bătrân: „Aș putea ca mâine s-o aduc cu mine și pe sora mea? Poate împreună cu Jeni nu va fi chiar așa de... sinistru, se gândea el.

Încet, bătrânul încuviință cu capul. Deschise ușa, ca semn că era timpul pentru Cristi să plece. „Oh, mulțumesc încă o dată” Cristi se strecură afară pe ușă. „Sper să vă revăd deci mâine. La aceeași oră?” Bătrânul închise ușa fără să mai spună vreun cuvânt.

„Doamne” șopti Cristi, în timp ce traversa holul pustiu al vechii clădiri în ruină. „Tipul ăsta chiar că e ciudat” Mă întreb oare ce va crede Jeni despre el ?” Ieșind afară, în aerul proaspăt, Cristi respiră adânc. Se simțea de parcă acum a coborât din altă lume, înapoi în lumea sa. Răsuflă ușurat și începu să alerge spre casă.

Acasă, Cristi, își agăță repede haina de ciuerul de pe hol și se îndreptă spre camera lui Jeni. Trecând prin bucătărie, el se adresă mamei „Bună, mama, am venit!” Mama îi spuse ceva despre întârzierea lui la cină. „Nici o problemă” zise Cristi și se îndreptă grăbit spre camera surorii lui.

„Jeni, trebuie să vorbesc cu tine” și asigurându-se că nu a fost văzut, închise încet ușa în urma lui și începu să-i povestească despre timpul petrecut cu domnul Lee.

„Ai făcut tu asta”? se răsti Jeni.

„Sss! Mama o să vrea să știe ce se întâmplă aici”. Cristi o ținea cu amândouă mâinile pe Jeni pentru ca s-o liniștească. „Am încercat să fiu drăguț cu bătrânul”, insistă Cristi. „Nu asta trebuia să fac? Doar m-am dus să-l vizitez, iar el m-a invitat să rămân. Și în plus, n-am făcut absolut nimic!”

Cristi își scutură capul în timp ce-și amintea de întâlnirea cu bătrânul. „Și am văzut acolo, într-un colț o mică statuie. Era atât de ciudată, Jeni, o s-o vezi. Apoi a aprins niște lumânări mici și a cântat niște... cântece – cred că erau cântece – mormăia ceva și repeta aceleași cuvinte din nou și din nou. *Trebuie să vi și tu cu mine, Jeni. I-am spus și bătrânului că vei veni.*

Jeni scutură din cap. „Cristi, să nu mai mergi acolo ! Nu înțelegi că ce făcea domnul Lee acolo, era mai mult decât aprinderea unor lumânări sau mormăitul unor cântece. Pentru el, statuia aceea e un dumnezeu.

Cu cât vorbea Jeni mai mult, cu atât fața lui Cristi devenea tot mai roșie. „Dar nu am făcut nimic altceva decât să mă uit la el ! Nimic absolut!

„Și asta e rău!” zise Jeni. Adu-ți aminte de porunca a doua. Mai știi ce zice?” Dar înainte ca el să poată răspunde, ea începu să i-o spună răspicat: *...Să nu-ți faci chip cioplit...să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești...*

Cristi o întrerupse. „Jeni, tu nu ai auzit ce ți-am spus? Eu n-am făcut absolut nimica! Nu m-am închinat la nimic, nu am slujit nimănui, doar am fost acolo”.

„Asta nu mă interesează”, zise Jeni. „Doar simpla ta prezență acolo este un lucru greșit. Și înainte ca Cristi să poată spune ceva, Jeni cită ultima parte a versetului: *„căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos...”*

Cristi se uită derutat. Jeni explică: Asta înseamnă că Dumnezeu nu dorește ca noi să avem de-a face cu alți dumnezei, nici măcar să fim în apropierea acelor persoane când se închină lor”.

Ochii lui Cristi priveau în jos.”Oh, poate de aceea mă simțeam atât de ciudat în timp ce eram acolo? Nu crezi că Dumnezeu încerca să-mi spună prin asta că n-ar fi trebuit să fiu acolo?”

Jeni dădu din cap. „Probabil. Eu știu că atunci când mă simt jenată, din cauză că am făcut ceva, probabil că nu trebuia să fac acel lucru”.

Jeni era doar cu un an mai mare decât Cristi, dar ea era creștină de mai multă vreme. Deși lui Cristi nu-i plăcea să recunoască, dar ea de obicei știa ce spune atunci când venea vorba de lucruri ca acestea.

„Și ce facem mâine?” întrebă Cristi.

Jeni părea nedumerită. „Nu prea știu... Bătrânul e un om cumsecade și n-aș vrea să-l jignesc. Dar mâine nu putem merge acolo. Tu ce zici ?

Cristi avu altă idee. „Posibil că el se închină la acea statuie, pentru că nu-L cunoaște pe Dumnezeul nostru. Poate dacă îi spunem despre adevăratul și unicul Dumnezeu viu, care a creat cerurile și pământul, și care a trimis pe Fiul Său să moară pe cruce pentru păcatele noastre, poate va deveni și el creștin”.

Jeni privi neîncrezătoare.

„Nu vrei să vi cu mine, te rog? insistă Cristi.

Jeni era cam nehotărâtă. „Păi, probabil că aş putea...OK, hai să mergem!... dar nu stăm mult acolo!”

A doua zi, Cristi și Jeni s-au dus să-l vadă pe domnul Lee. Ei au încercat să-i spună despre Dumnezeu și despre cum ar putea fi el mântuit, crezând în jertfa Domnului Isus. Dar în loc să se bucure că aude adevărul, domnul Lee s-a supărat, spunându-le: „Nu vreau să vă mai văd pe aici!” Le-a deschis ușa și a așteptat liniștit ca ei plece. Zadarnic încerca Cristi să-i explice, căci bătrânul privea fix spre perete, de parcă n-ar fi auzit nimic. A trebuit ca Jeni să-l împingă pe Cristi afară pe ușă.

„Ne pare rău dacă v-am jignit cumva, domnule Lee”, spuse Jeni cu blândețe, uitându-se înapoi. „Ne vom ruga pentru dumneavoastră ...”. Dar domnul Lee îi trânti ușa în față.

Jeni rămase tăcută pe coridor. Se gândea la bătrânul care nu zâmbise niciodată; „Oare ce era în inima lui?”

Cristi aștepta cu nerăbdare să-i spună: „De ce, Jeni? De ce nu ne-a ascultat?”

Jeni își scutură capul cu tristețe „Poate dacă cineva i-ar fi spus mai devreme, ar fi crezut. Hai să mergem! Să mergem acasă. Sunt sigură că am făcut ceea ce trebuia”.

1. Crezi că Jeni și Cristi au făcut bine încercând să vorbească cu domnul Lee despre Isus, sau ar fi trebuit să fie politicoși și să stea cuminți în timp ce el se închina acelui dumnezeu ciudat? De ce?
2. Oare toți cei cărora le spui de Isus întotdeauna cred? De ce?
3. Cum se simte Dumnezeu când oamenii se închină la statui? Chiar contează ce facem, atâta vreme cât în inima noastră credem în Isus?

Traducere din revista *Evangelizing Today's Child*

Rodica Mitulescu – învățătoare Biserica ELIM Timișoara